

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina de Thomàs, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Elisau Climent.

DIRECTOR: Oriol Castany.
SUBDIRECTOR: Miquel Alberola.
REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Jordi Sebastià (Cap de redacció), Ismael L. Belda, Ignasi Pellicer, Lola Carrasco.
REDACCIÓ BARCELONA: Assumpció Marresma (Cap de redacció), Eduard Company, Xavier Duran, Oriol Malló, Pere Martí, Sílvia Monfort, Eduard Voltas i Mercè Montoliu.

REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: M.C. Grau (Andorra), Cinta Bellmunt (Tarragona), Patrícia Alberola (Alacant), Xevi Planas (Girona), Univers Bertrana (Perpinyà), Judith Casaprima (Lleida).

FOTÒGRAFS: Joan Celià, Rafa Gil, Jordi Morera.

IL·LUSTRADORS: Salva Llosa, Sento.
RÚBRICUES: Jordi Ballo, Ramon Bamils, Pere Calders, Fabià Estapé, Joan F. Mira, J.J. Pérez Benlloch, Josep M. Sanmartí.
COL·LABORADORS: Antoni Albalat, Andreu Alfaro, Adolf Beltran, Francesc Bueno, Joan A. Benach, Francesc Caballero, Carles Capdevila, Antoni Castel, Jaume Comellas, Santiago Cucurella, Martí Domínguez, Llibert Ferri, Vicent Franch, Carles Gàmez, Manuel Garcia, J.L. Guarnier, Juan M. Jativa, Enric A. Llobregat, Josep M. Lloró, J.V. Marquès, Josep Morell, Sergi Pàmies, Josep M. Pasqual, Vicent Partal, Toni Picazo, Eva Piquer, Miquel Porta Perales, Modest Prats, Pilar Rahola, Antoni Reig, Màrius Serra, Josep Lluís Sirera, Lluç Soler, Marc Soler, Ferran Torrent, X.R. Trigo, Lourdes Toledo, Daniel Hemossilla.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Joana Vallés (Barcelona), Oh-Fek, Comunicació i Marketing (València i Balears) (96) 369 66 01

SUBSCRIPCIONS: Begonya Pardo.

PRODUCCIÓ: Francesc Sellés i Josep Agustí (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Faust Ripoll (Edició), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY: Enric Satué.

FOTOMECÀNICA: Gràfiques Papallona, Anión, Selectrom.

IMPRESSIÓ: Gràfiques Morvedre.

DIFUSIÓ LEGAL: V853-1984

Sol·licitat control d'OJD

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja sigui mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

La força de les raons: Acció Cultural, TV3 i el Parlament Europeu

Fa ja prop de dos anys, l'agost de 1989, eren tancats i precintats per la força pública, i per ordre governativa, els repetidors de TV3 que Acció Cultural havia instal·lat en benefici –i amb la col·laboració – dels ciutadans del País Valencià. El govern espanyol, i no solament el govern espanyol, va justificar l'acció amb pretextos tècnics i reglamentaris que ni ells mateixos, en realitat, s'arribaven a creure. Les raons de fons, com sabia i sap tothom, eren unes altres; i així ho va comprendre l'opinió pública, que va donar massivament suport a la continuïtat de les emissions de TV3 en territori valencià. Igual que hi van donar suport centenars d'ajuntaments de dins i fora del nostre país. El resultat, de moment, ha estat una situació de precària tolerància, permanentment amenaçada. Una tolerància que, també de moment, s'estén als primers repetidors –no oficials– de TVV en terres de Catalunya. Aquesta situació, però, a més de ser precària i amenaçada, no pot fer oblidar un factor fonamental: el govern espanyol està *en contra* de la reciprocitat en la recepció de les nostres televisions autonòmiques. Per raons que ells deuen saber, i que tots imaginem. Ara bé, aquesta posició, al seu torn, està radicalment *en contra* de la que manté no solament la nostra mateixa societat, sinó les més altes institucions europees. És, ja, una posició insostenible.

A finals d'aquest mes de maig, es reunirà a Barcelona la Comissió de Peticions del Parlament Europeu. I en aquesta reunió, la comissió tractarà de la petició que, en el seu dia, va presentar Acció Cultural del País Valencià sobre el dret a la recepció d'emissions de TV (de TV3 al País Valencià, en aquell cas concret), i la conculcació d'aquest dret per part del govern espanyol. La Comissió de Peticions, per tal de pronunciar-se amb fonament, va demanar l'opinió formal de la Comissió de Joventut, Cultura, Educació, Mitjans de Comunicació i Esports, del mateix Parlament, i aquesta co-

missió, en reunió del 5 d'abril de 1991, ha decidit i declarat, per unanimitat, que la petició d'Acció Cultural té totes les raons a favor. Entre altres coses, perquè:

Cal estimular l'augment de canals petits i de difusió especialitzada (com els canals temàtics o transnacionals), i el consegüent increment dels intercanvis. Cal que les emissores anomenades regionals, com a "primers exemples de difusió paral·lela" als grans canals, reben tots els estímuls i totes les garanties normatives. Cal aplicar el principi en què es basa la política àudio-visual comunitària (Directiva "Televisió sense fronteres", de 3 d'octubre de 1989), que estableix que els ciutadans europeus han de poder rebre el major nombre possible de canals, encara que vinguen d'estats diferents: i amb més raó, puntualitza la Comissió, els estats han d'aplicar aquest principi en el seu àmbit intern i garantir als seus ciutadans el major nombre possible de canals locals i regionals, tot i garantint-ne el finançament adequat. El govern, doncs, no tan sols no s'hauria d'oposar, sinó que hi hauria de donar el seu suport normatiu i financer. Les recomanacions explícites de la Comissió van, òbviament, en el sentit de fer efectius aquests principis. Aquesta és la resposta a la petició d'Acció Cultural.

Sembla que, davant d'això, no caldria afegir cap més consideració. No és prou la "tolerància" que manté el govern per no enfrontar-se a una opinió pública que no entendria més accions de força. No és prou la precarietat normativa, periòdicament adobada amb amenaces velades o expressives. Cal, d'una vegada, convertir en norma el sentit comú, els drets més elementals, i la clara manifestació de la comissió corresponent del Parlament Europeu. El ministre Borrell, per exemple, té una ocasió d'or per fer de la necessitat virtut.

